

عنوان مقاله:

بررسی کارکرد اسطوره های حماسی و تاریخی در قصاید شهریار

محل انتشار:

مجله تفسیر و تحلیل متون زبان و ادبیات فارسی (دهخدا)، دوره 10، شماره 37 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی نوروز - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور، نیشابور، ایران.

رضا جلیلی - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی - واحد نیشابور، نیشابور، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از مهم‌ترین عناصر ادبی در توضیح و تبیین منظومه‌های فکری یک شاعر، اسطوره است. غالباً شاعران برجسته اسطوره‌ساز هستند و به کمک این عنصر، بسیاری از داشته‌های فکری خود را عینیت می‌بخشند. حضور و بروز اسطوره در شعر شاعران فارسی‌زبان از سابقه‌ی دور و درازی برخوردار است که این امر، با توجه به پیشینه‌ی غنی سرزمین ایران بدیهی می‌نماید. در این بین، شهریار عنایت ویژه‌ای به این عنصر سودمند داشته است. در جستار پیش‌رو، با روش توصیفی-تحلیلی، کارکرد اسطوره‌های حماسی و تاریخی در آیین‌های قصاید این شاعر بررسی شده است. نتایج تحقیق نشان می‌دهد که مهم‌ترین اسطوره‌ها عبارتند از: اسکندر، جمشید، خسرو و شیرین که عمدتاً کارکردی تعلیمی، ستایشی و توصیفی، تاریخی و در نهایت، زیبایی‌شناسی دارند. کارکرد عرفانی هم، تنها در یک مورد و در بخش مربوط به اسکندر دیده شد که این امر، با مسلک عرفانی شهریار در غزلیات همخوانی ندارد.

کلمات کلیدی:

شهریار، قصیده، اسطوره، حماسه، اخلاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1304068>

